

BIBLIOTECA
FVNDATIUNEI
VNIVERSITARE
CAROL I.

Nr Inv.

~~8081-4216, B~~

Secțiunea

XVI

Raftul

B 81651

16
b

Inv. 8081

CANTECE DE VITEJIE

DE

GEORGE COȘBUC

—
EDIȚIA II
—

BUCUREȘTI

Inst. de Arte Grafice CAROL GÖBL S-sor I. St. Rasldescu

16, Ștrada Doamnei, 16

1908.

20.434.

Biblioteca Centrala Universitara

BUCURESTI

81 651

Inventar C107150

RC 97/02

493

B.C.U. Bucuresti

C107150

CÂNTEC

Ti-ai mânat prin veacuri turmele pe plaiu,
Din stejarul Romei tu mlădiță ruptă,
Și-ți cântai amarul din caval și naiu.
Dar cumplit tu fost-ai când te-a dus în luptă
Ștefan și Mihaiu.

Când ți-or pune piedici dușmanii să cazi
Spada ta să fie și de-acum, Române,
Fulger care-aprinde, vânt ce rupe brazi,
Și te 'ncrede-apururi că vei fi și mâne
Tare cum ești azi.

Sus ridică fruntea, vrednice popor!
Câți vorbim o limbă și purtăm un nume,
Toți s'avem o țintă și un singur dor —
Mândru să se 'nalțe peste toate 'n lume x
Steagul tricolor!

IMNUL STUDENȚILOR

Cântăm libertatea și numele sfânt
Al țării străvechi și-al acestui pământ !
Iubirii de neam, ce de-apururi ne-a fost
O pavază 'n lupte, și 'n pace-adăpost
Cântămu-i supremul ei cântec.

Cu vesele glasuri de tinere firi
Cuprinși de amintirea străbunei măririi,
Spre soare ni-e gândul, și mergem spre el
Lumina ni-e țintă, și binele țel —
Trăiască-ne țara și neamul !

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de sus
Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au spus :
Unire 'ntre frați, și pe Domn să-l iubim
Și-altarul de jertf' al națiunii să fim
Și sufletul neamului nostru.

Iar dacă protivnicii numelui tău
Cu oști ar veni ca să-ți facă vr'un rău,
Ridică-te mândră și nu te 'ngrijă,
Căci inima noastră e inima ta;
 Tu 'ncrede-te 'n fiii tăi, Mamă.

Iar dac'ar peri de pe 'ntregul pământ
Iubirea de neam și-al credinței avânt:
Asilul lor vecinic găsindu-l în noi
Le-am crește, ca iar să le dăm înapoi
 Mai tari și mai trainice lumii.

CÂNTEC OSTĂȘESC

Caii sar și frâu-și mușcă
Jos prin văi e fum de pușcă,
Corbi s'arată croncănind.
Stau de-atac dușmanii gata —
Uite-o 'n sbor întunecata
Moarte-acum spre noi venind!

Știm cu toții ce ne-așteaptă!
Sus spre Domnul mâna dreaptă
Ridicați-o dar, jurând!
Pentru sfânta noastră lege,
Pentru neam și pentru Rege x
Toți c'o inimă și-un gând!

Nu mi-te mähni, copile,
Cine are 'n luptă zile
Nu s'atinge plumb de el.
Ori aici, ori de-altă dată,
Moartea nouă tot ni-e dată
Fiecăruia 'ntr'un fel.

Glas de trâmbiță răsună
Și coloanele se-adună,
Fiți cu inimă, copii!
Nu e rece glas de-aramă,
Ci e jalnic plâns de mamă,
Plânsul sfintei Românie!

Tu ne vezi din cer, Părinte,
Fie-ți și de noi aminte
Că suntem și noi ai Tăi!
Fie-i blestemat mormântul
Cui își calcă jurământul,
Și-am jurat pe cer, flăcăi!

Lasă tobele să bată!
Căpitane, du-ne odată
Unde-i foc și unde-i fum.
Steagu 'n vânt! Trăiască țara!
Vesel sune-acum fanfara,
Dumnezeu cu noi de-acum.

DOROBANȚUL

S trăcurați prin plumbi și săbii, dorobanții drum deschid.
Inimoși s'asvirl prin șanțuri și de-avalma sar pe zid.

Și erà prin șanț perire, și văzduhul tremurà,
Iar din colo, prin reductă, moartea cea de veci erà.

Tropot de picioare multe, fum și abur ca 'ntr'un iad
Vuet cum îl fac prin baltă cei ce-alunecă și cad.

Dar roiau mereu flăcării răsăriți ca din pământ,
Valuri ce 'necau reducta, scufundându-se în mormânt.

Unul singur în roirea de viteji, un dorobanț,
Zăbăveà trudit pe-o scară, răsărit și el din șanț.

Cei sosiți, cu scări, în juru-i își făceau în grabă rost
Și treceau urmându-i alții, iar el tot pe unde-a fost.

Apucase strâns cu dreapta parapetul, ca 'n asalt,
Dar erà prea slab pe semne, zidul lunecos și 'nalt.

Iat'un căpitan, din urmă, aducând în foc pe-ai lui
Dă de el. „Cu sân, băete! ce 'ntârzii de nute sui?”

El abia-și întoarce capul. „N'am putere să mă urc.
Mă trudesesc cu stânga numai! Bată-l Dumnezeu de Turc!”

„Ții la sân, se vede dreapta! Pune dreapta! N'o țineà—“
„Cum n'aș pune-o, și-i sub scară! Uite-o stai să calci pe ea“

Ajutându-i căpitanul el se naltă 'ncet, încet,
Dă un chiot și se naltă, răsărind pe parapet.

Vede jos încăerarea luptătorilor voinici
Un amestec orb ca'n cuibul răscolitelor furnici.

El innaltă 'n vânt chipiul, strig' un nume drag și sfânt
Și-apoi sare de pe ziduri în redută și 'n mormânt.

Ea erà pământ al nostru, smuls din sufletul turcesc
Și voià și el să moară pe pământul românesc!

CÂNTEC ROMANESC

Câte roiuri de popoare
S'au pornit spre Apus cu drumul
Dinspre răsărit de soare!
Tabere 'ntunecătoare
Cari întinse pe pământ
Stat-au nor pe țări, ca fumul
Și ca ceața dimineții!
Dar precum un vânt ce vine
Destrămând broboada ceții
Face iarăși zări senine,
Astfel Tatăl sfânt al vieții
Datu-ne-a puteri de vânt.

Iată, goticele gloate
Vin cu vuetul furtunii
Răsturnând în cale toate!
Iarba 'n veci pe câmp nu poate
Să mai crească pe-unde trec
Călărind sălbateci Hunii,

Vin Gepizi și-Avari, și frații
 Hunilor, maghiare stoluri,
 Și Tătari, și toți turbații
 Cari prin groaznicele goluri
 Ale Asiei ca nații
 Oarbe fără legi petrec.

Fost-au vifore cumplite,
 Fost-au guri de lad ce varsă
 Cu văpăi nepotolite
 Spaima morții renoite
 Cu potop venind mereu,
 Dar în biata țară arsă
 Stat-au cetele române,
 Zis-au: „Vin, dar au să plece
 Negrii nori de limbi străine,
 Căci sînt apa care trece
 Iar noi piatra ce rămâne
 Și-avem scut pe Dumnezeu!“

Dumnezeu și sfânta cruce!
 Preamărindu-l la altare
 Noi cântări îi vom aduce,
 Că spre țintă el ne duce
 Și ne-a dus de când sîntem.
 Noi ca stânc' am stat de tare
 Printre valuri, albi de spume,
 Căci a fost în noi tărie!

Sînt și eu Român! Și 'n lume
De-i iertată vr'o mândrie,
Mândru sînt de-al nostru nume,
Că noi mândru nume-avem!

DUNĂREA ȘI OLTUL

Dunărea vorbea cu Oltul:
„Tu copile drag al meu,
Sbuciumat tu vîi la vale

Tulbure mereu —

Plouă mult la voi la munte,

Sate și câmpii de 'neci,

Ori ți-e firea ta de-a rupe

Maluri pe-unde treci?“

— „Rup și maluri câte-odată

Și fac holdele de pier,

Iar când plouă mult la munte

Cap de om eu cer.

Dar nu-i asta, maică sfântă,

Nu de asta-s tulburat,

Ci de câte văd mi-e milă,

Maică, și-i păcat!

„Tu, pe unde-alergi prin lume,
Vezi și țări și munți frumoși,
Neamuri ce-și vorbesc ferice

Graiul din strămoși.

Toate laudă pe Domnul,
Libere-a trăi cum vor,
Vesele fiind de viața
Și de soarta lor.

„Vezi și-acî poporul nostru
Cel din veac adus pe-aici,
Sprintene și mândre fete

Și flăcăi voinici.

Și ți e dragă țara asta
De Români, căci te iubesc —
Dar tu nu cunoști de-a'ntregul
Neamul românesc!

„Eu de unde vin, măhnitul

Furios spre șes scobor,

Căci de unde vin e spaimă,

Groază și fior.

Tot Români sînt și pe-acolo,

Neam din veac pe-aici adus,

Dar pe gâtul lor și astăzi

Jugul este pus.

„Ei n'au voe să-și vorbească
Graiul strămoșesc ce-l au,
Iar în coasta lor de-apururi
Sulițele stau.

Sfânta libertate este
Nume gol pe-al lor pământ :
Cei nedrepti sânt cei puternici
Singuri au cuvânt !

„Ah, de mila lor eu, maică,
Vin așa de tulburat,
Și de ciudă pe dușmanii
Cei ce l'au călcat.
Iar de 'nec și mal și oameni,
Numai știu ce fac nici eu
Că mă simt de-atâtea jale
Tulbure mereu !“

PENTRU LIBERTATE

Plângem, da, că prea ne doare!
Nu pe noi! Crescuți în chin
Ne-amintim de-un cer cu soare
Și-l cunoaștem cel puțin!
Plângem pe copii, sărmanii,
Că'ntr'al temniții mormânt
Iși încep în noapte anii,
Neștiind ce-i soare sfânt.
Plângem, da, și strâns ne strângem
Lâng'olaltă, câți sântem,
Dar să știți că nu ne plângem
Ca nebunii cari se tem.

Robi, meniți prin jocul sortii,
Noi ai chinului am fost,
Inșă nu, și nu, ai morții!
Nu cătăm noi adăpost
Nici în milă nici în rugă;
Asta cear'o de la voi

Cel ursit să fie slugă —
 Dar n'o cereți dela noi!
 Vom răbdà, privind în fața
 Ori și cui și-a ori-ce chin,
 Că noi știm că-i multă viața
 Și în noi și'n cei ce vin.

Blăstemați peri-vor regii
 Cari s'abat din drumul drept —
 Ne ați adus stricarea legii
 Și ne stați cu mâna'n piept
 O, și 'n loc s'aveți rușine,
 Vă mândriți cu ce-ați adus:
 Dar puterea, știți voi bine,
 Nu vi-a dat-o Cel-de-sus,
 Nici Eternul Domn! Vi-e dată
 De-un vremelnic din Infern!
 Deci vi-e bine-cuvântată
 Și la voi va fi 'n etern!

Lumile-au văzut mirate
 Cât de mult iubirăți voi
 Șuerul de biciu ce bate
 Făr' de milă oameni goi?
 Dar și pentru noi rămâne
 Timp — ah, cine poate ști!
 Șuerul acesta mâne
 Cânt a lui Tirteu va fi!

Iar din lanțul ce-azi ne strânge
Pot să iasă spăzi, și pot
Spăzile să vadă sânge,
Nu de-al nostru însă tot!

„Și sfârșitul tău veni-va
Azi ori mâne, ori mai apoi!
Și-o să poți tu sta 'mpotriva
Poate-a celor mai vr'o-doi,
Dar mai tari prin răzbunare
Și prin ura lor turbați?
O să fi destul de tare,
Tot potopul să-l abați?
Eu nu chem această vreme,
Dar tiranul braț al tău
Face totul ca s'o cheme,
Rău ingrămădind pe rău“.

CANTECUL CEL VECHIU AL OLTULUI

Vine, tată, Oltul mare ;
Malul stâng deabia-l zăresc.
— Las' să vie Oltul mare,
Că, Români decând trăesc,
Oltul tot la piept ne are
Și-i al nostru și ne știe
Și nu bate cu mânia
Malul cel bășărăbesc.
Vine mare, las' să vie
Că ni-e sol dumnezeesc.

— Vine, tată, Oltul mare
Brazi trăsniți rostogolind.
— Las' să vie Oltul mare,
Căci Tătarii 'ncoace tind,
Dar li-e Oltul în cărare

Și n'au inimă să-l treacă
Și speriați se 'ntorc și pleacă,
Cu noi horă nu se prind.
Las' să vie, că-i ineacă,
Neamul nostru mântuind.

— Vine, tată, Oltul mare,
Și cu sânge amestecat.
— Las' să vie Oltul mare
Că mulțimi de oști tătare
El pe mal a apucat.
Lifte poartă, lifte duce,
Lifte, bată-i sfânta cruce;
Oltul capul le-a mâncat!
Las' să vie să-i apuce
Că ni-e scut de Domnul dat.

SCUT ȘI ARMĂ

D omnul sfânt să ne iubească,
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!

Noi prin vremi ce ne 'ncercară
Altă *armă* n'am avut
Numai dragostea de țară
Ce strămoșii ne-o lăsară,
Și pe Sfântul Domn de *scut*.

Dar ne-a fost destul atâta
Fruntea sus, voi frați ai mei!
Astfel Cerul hotărât-a
Să se 'nalțe amărita
Țară, prin puterea ei!

Mai fățiș, mai fără veste
Ne-ați lovit, dușmani de voi!
Dar ce-a fost, a fost poveste!
Dragostea de țară este
Și mai tare-acum în noi.

Și de cine ne-o fi teamă?
Mult a fost, să vă răbdăm,
Nebăgați de voi în seamă —
Astăzi știți voi cum ne chiamă,
Dacă nu, să vă 'nvățăm!

Numai Domnul ne iubească
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!

OLTENII LUI TUDOR

Vine-un chiot dinspre munte,
Vine freamăt din păduri —
Tudor Domnul vine 'n frunte,
Cu mulțimea de panduri!
Iar din Jiu, din apă sfântă,
Ese cântec vitejesc,
Și cu glas de surle cântă
Tot poporul românesc.

Las' să-i sune surle 'n țară
Să-și adune-Olteni-destui,
Țara s'o vedem noi iară
Veselă pe urma lui —
Mândra patrie română
Nu supt braț de oameni slabi,
Ci voinică și stăpână
Cum a fost sub Basarabi.

Sboară corbi pe sus, băete,
 Cărduri negre se 'nvărtesc,
 Și se sbat de-atâta sete
 Și de foame să isbesc:
 N'au s'aștepte-Oltenii rugă
 Să le dca de hrană 'n văi —
 Oh, ciocoiu, te-ajung în fugă
 Toți răzbunătorii tăi!

Cine vrea părtaș să fie
 Dreptului pe-acest pământ
 După Tudorin să vie!
 Că-i trimis de Domnul sfânt
 Să ne scape-acum odată
 De ciocoi, căci Dumnezeu
 Insuși s'a pornit să-i bată,
 Cum ne bat și ei mereu.

Ridicați, Români, Dreptății
 Steag cu sfântul George-acum!
 Sfintei Legi și Libertății
 Faceți-i odată drum!
 Cine nu-i cu voi, să știe
 Că isbit va fi de voi,
 De cei strașnici în mânie
 Și din leagăn de eroi

Domnul Tudor să trăiască!
Sus cu toții, pui de lei,
Pentru țara românească,
Pentru drepturile ei!
A 'mbrăcat cămașa morții
Domnul Tudor, ca Hristos,
Dar schimba-va pasul sorții,
Va trânti tiranii jos!

SĂRINDAR

 | ar Mateiu în baltă stete
 | Până 'n zori, în stuf ascuns,
Frigul nopții l'a pătruns
Și prin suflet spaimă-i dete
Că perirea l'a ajuns.

„Dumnezeule-al Puterii,
„Vezi-mă 'n ce stare sunt!
„Fă, să scap de-acest mormint,
„Depărtându-mi Ianicerii,
„Și mă leg cu jurământ

„Că scurgând această baltă,
„Chiar pe locul unde zac
„Mănăstire am să fac,
„Mândră, veselă și 'naltă,
„Și cu aur am s'o 'mbrac“.

Turcii însă-l căutară
 Și-altă zi, și ne'ncetat,
 Iar Mateiu în stuf a stat
 Și-altă noapte, mai amară,
 Mort de foame și 'nsetat.

„Dat-ai prin Hristos, Părinte,
 „Cele nouă fericiri!
 „Scapă-mă de prigoniri
 „Și-ți voi ridică, prea sfinte,
 „Tot pe-atâtea mănăstiri!“

Ruga nă 'i-a fost primită
 Nici acum, și-a stat Mateiu
 Ocolit de Agarei
 Inc'o noapte așa cumplită,
 Și plângea, gândind la ei:

„Vai, Părinte-al îndurării,
 Depărtează' acest pahar;
 Și, scăpând dintr'un amar,
 Mănăstiri voi face țării
 Câte slujbe 'n sărindar“.

Și-apoi fu, că tot plecară
 Ne chemații venetici.
 Iar Mateiu a strâns voinici
 Și-a gonit pe Turci din țară
 Și-a 'ngropat și mulți aici.

Iar pe locul unde 'n baltă
El ascuns trei nopți a stat
Sfânt locaș a ridicat
Pe-o colin' acum înaltă,
După cum s'a și jurat

Și-apucat-a să clădească
Alte nouă, rând pe rând
Și 'i-a dat și Domnul gând
Intr'o zi să le sfințească,
Toate acelaș hram având.

Iar în urmă ridicat a
Un altar după altar,
Domnului Cel Sfânt, ca dar —
Cel din urmă dându l gata,
I-a pus nume Sărindar.

ZECE MAIU

În ziua cea sfântă și mare
La zece-ale lunii lui Maiu
Se vede-o ciudat' arătare
Pe-un deal de la Plevna, pe un plaiu!

Când zorile 'ncep să s'arete
Acolo 'n tăcutele văi,
Din groapă ies moartele cete,
De-apururi jăliții flăcăi.

Ei vin de prin locuri, pe care
Ca vechile răni le cunoști,
Pe unde-au stat șanțuri odată,
Redute și taberi și oști.

Striviți și cu mâinile rupte
Și galbeni ca 'n jalnicul loc
În ziua sălbatecei lupte
Când bieții periseră 'n foc.

— Fac roată, și-o rugă murmură
Iar Valter și Șonțu și toți
Mai-marii ce 'n frunte căzură
Stau jalnici acolo 'ntre soți.

Și stau cum stă omul ce-ascultă
Și nici o mișcare nu fac ;
Așteaptă cu grijă și spaimă
Un semn de departe și tac.

De-odată ei capul ridică
Dau chiot și-n zare privesc
Spre țara din care ieșiră,
Spre scumpul pământ românesc—

Și-ascultă, căci tunul azi cântă
Departē 'n iubitul pământ,
Puternic ca 'n ziua luptării,
Dar altfel de cântec mai sfânt.

Vi-e teamă că n'o să mai cânte ?
Că moartea vă fuse 'n zadar ?
Dar țara trăește ! Iar tunul
Ce limpede-o spune și rar.

Și-ascultă . . . iar țara-i departe,
Sunt dealuri la mijloc și văi,
Și râul cel mare-i desparte
De mame pe bieții flăcăi.

Și moartea cea veșnică 'nchise
Pe urmă-le tristele-i porți;
Dar moartea lor viață ne dete:
Ferice de asemenea morți!

Iar ce-or fi șoptind ei pe vremea
Ce-ascultă cântarea de tun
Eu nu știu, căci nimeni nu poate
Pe morți să-i audă ce spun.

Dar cred că se roagă, sărmanii:
„Noi liberi pe voi v'am făcut
Iar Tatăl din cer să vă aibă
De-apururi sub sfântul său scut!“

PE DRUMUL PLEVNEI

Țar pe drumul care duce
dela Dunăre spre munte
Trec Românii zi și noapte
cătră Plevna, merg și vin.
Vesele băliaoane
cu maiorul lor în frunte,
Șir de cară cu provizii,
schilaviți, în haine crunte...
Scârțiiit și chiu și tropot
pe-acel drum de oameni plin.

Intr'acest pestriț amestec,
scoborând pe dealuri, iată
Pe-un răzor s'oprișe 'n cale
o bătrână și gemea,
Cu desagii goi pe umeri,
semn de o cale 'ndelungată.

Iar din văi, urcând a lene
 se vedea venind o ceată
 De drumeți din țara noastră
 și s'opriră lângă ea.

— „Bună calea“, zise unul.
 — „Inima vă fie bună,
 Oameni buni! Dar unde mergeți?“
 — „De ne-ajută Dumnezeu,
 Noi, la Plevna, maică dragă“.
 — „Tot la Plevna! Cum ne-adună!
 Eu de-acolo viu. Băiatul
 mi-e 'n răsboiu acu de-o lună,
 Și m'am dus să-mi văd băiatul
 ca-i la Plevna, și-i al meu“.

Repede 'mprejur se strânse
 ca prin farmec, toată ceata
 Ca să 'ntrebe, cum e Plevna?
 cum stau Turcii 'nchiși în ea?
 Ce mai zice Carol-Vodă,
 când o fi răsboiul gata?
 Și 'mbătată de potopul
 întrebărilor ea, biata,
 Iși ștergea cu palma ochii
 și plângând le tot spuneă.

Dar în urmă ei de grija
 nopții, ca să nu-i apuce:

— „Să rămâi în pace, maică,
 Să te vadă Domnul sfânt“.

Și grăbiți se ridicară
 toți de jos, făcându-și cruce.

Ea cu ochii plini de plâns
 privea gloata cum se duce,

Și-un pustiu simți 'mprejuru-i
 și 'ntuneric pe pământ.

Stete-așa, mereu privindu-i
 și de odată 'n fuga mare

Ea porni la deal, cu strigăt
 să s'oprească ceata 'n loc.

Când ajunse-abiă trăgându-și
 puținica răsuflare:

— „Dragi creștini, voi unde mergeți?

Aveți milă și 'ndurare,

Eu mă 'ntorc cu voi acolo

la băiatul meu, în foc!“

„Dar ai fost! La Plevna, maică,

toate-acum îți sunt știute,

Ți-ai văzut și tu băiatul,

ce mai vrei să vezi acum?

Să te 'ntorci în sat acasă.
ia-ți toiagul tău și du-te.
Noi suntem cu toții tineri
zor avem și mergem iute,
Tu ești slabă și puțină
și e mult de mers pe drum.“

Ea-și întinse atunci cu gemet
măinile, strigând cu jale:
„Nu mă bateți cu nevrerea,
că vă bate Dumnezeu!
Voi fugi cu voi alături,
și de voiu muri pe cale,
Tot atât! M'oiu ști aproape
de băiat! In sat, acasă
E pustiu, că n'am pe nimeni—
Ori ce-o fi, mă duc și eu!“

MORTUL DE LA PUTNA

Iar la Putna 'n mănăstire,
I Noaptea din tăcut mormint
Iese 'n plină strălucire
Ștefan cel viteaz și sfânt.
Lespedea ce-au pus'o popii
Peste groapă 'ncet se dă
Indărăt, și 'n fundul gropii
Ștefan plin de pace stă.
Dar se 'nalță încet eroul
Deșteptat din lungu-i somn,
Luminat e 'ntreg cavoul
Și sumeț viteazul Domn.

Albu-i coif străluce 'n lună
Iar pe zale-i joacă zări
De lumini ce se 'mpreună
Ca 'ntr'un basm cu arătări.

Lunga suliță și-o poartă
Răsucind-o 'n mândru chip --
Eu credeam că-i umbră moartă
Ce se mișcă pe nisip,
Dar e viu! Acum ridică
Ochii săi, par' c'ar lăsă
Peste-o oaste inimică
Toată vrăjmășia sa.

Apoi stă plecat și ascultă:
Poate-aude spre Hotin
Vuet și-alergare multă
De Poloni și Turci ce vin,
Poate-aude oști tătare
Și năvală peste Prut,
Ori sosind din depărtare
Peste munte i-a trecut
Regele Matei! Voi cete
De Cazaci și de Săcui,
Dumnezeu acum vă dete
Gata iar pe mâna lui!

Sună zornăit de zale,
Strigăt mare de răsboiu,
Ard Moldova noastră 'n cale
Câți dușmani și vechi și noi.

Ștefan tremură 'n mânie.
 Iese din tăcutul schit —
 Luna 'n ceruri, argintie,
 Cu nori negrii s'a 'nvelit,
 Și cumplit din bucium sună
 Ștefan Vodă: ca un nor
 Ies oșteni și iuți s'adună
 Roată lângă Domnul lor.

Iat'o, oastea lui voinică,
 Toți cei buni și tari ai săi!
 Ștefan spada și-o ridică
 Și pornește în sânge spre văi,
 Luna tot mai mult s'ascunde,
 Tot mai negrii nori plutesc
 Și din văi grozav răspunde
 Buciumul moldovenesc.
 Se tot duce, duce 'n noapte
 Sgomotul în jos spre Prut,
 Mai lăsând în urmă șoapte
 Din furtuna ce-a trecut.

E pustiu la mănăstire,
 Gol mormântul cel deschis!
 Toate-au fost o nălucire,
 Toate repezi ce 'ntr'un vis

Nu știi bine 'n care parte
Ștefan, te-ai dus cu oști,
Știi că tu te-ai dus departe,
Și dușmanii ți-i cunoști!
Bate-i Ștefan, Părinte,
Spulberă-i de pe pământ:
Chiar și mort învață-i minte,
Cine ești și-ai tăi ce sunt.

STEMA ȚĂRII

Ca un zimbru 'ntărâtat
Când a prins pământu.'n coarne,
Tot ce 'n drumul lui a stat
Gata să răstoarne —
Ca un zimbru 'ntărâtat
Moldoveanul s'a luptat
Cu potop de litve.

Ca un leu sfâșietor
Când cuprins de-arcași se vede,
Prin mulțimea de popor
Trăsnet se repede —
Ca un leu sfâșietor
A sărit Oltenu 'n sbor ?
Pintr'un iad de latini.

Iar Muntenul ce-a avut
Cuib pe apa Dâmboviții,
Ca vulturu-'n munți crescute
 Apărând răpiții
Pui ai săi — făcut-a scut
Țării lui și-a abătut
 Negrul nor de hoarde.

„Zimbru și vultur și leu
Fui când mi-a călcat păgânul
Patria și dreptul meu“.
 Și va fi Românul
Și de-acum Român mereu,
Zimbru și vultur și leu
 Și viteazul lumii.

FRAGMENT EPIC

Iar pe lumea cealaltă scoborând acum flăcăii
| Cei căzuți la Vid pe dealuri și pe șesuri la Vidin,
Câți sosesc pe rând în stoluri, adunați în gura văii
Stau s'aștepte alte gloate câte se vedeau că vin.
Unii șterg de iarba udă câte-o sabie 'n cruntată,
Din pulpana hainei alții sângele dușman îl storc,
Și se laudă cu toții și vorbesc cu toții-odată
Precum fac biruitorii din răsboaie când se 'ntorc.

Când văzur' această gloată, toți acei ce 'ndușmăniară
Pe Români de-a lungul vremii, plini de spaim' au tresărit
Resfirându-se prin noapte, precum fumul se resfiră,
Și din margini mai spre margini se topeau neconținut.
Cu genunchii plin de tremur și cu ghița morții 'n gură,
Morți erau de-a doua oară, ca 'ntr'al Orcului noian
Luptătorii din Mikene când îngălbeniți văzură
Strălucind prin noapte coiful comandantului troian.

Dar ai noştri morţi de veacuri, câţi periră prin răsboaie,
 Apărând a lor credinţă şi pământul românesc,
 Stau cu ochii ţintă 'n noapte şi-a lor mijloc îl îndoae
 Ca s'apropie privirea de minune ce-o zăresc:
 Văd Români, şi-aud cuvinte româneşti! De-ai lor cu toţii!
 Umilit venià, iar astă-zi ce trufaş acest popor —
 Şi 'ndrăsnind dintâi o seamă, vin sfoşi să-şi vadă soţii,
 Tot mai mulţi, cu toţii 'n urmă s'au pornit din noaptea lor:

Şi precum în neastâmpăr paseri grabnice cu sborul
 Se tot strâng de pretutindenii toamna ca să plece 'n stol,
 Astfel s'adunau Românii şi sporea mereu poporul
 Celor morţi umplând de vuet câmpul mai 'nainte gol.
 S'a mişcat acum de-a valma toată lumea 'n locuinţa
 Umbrelor, sunând ca marea şi 'ntr'un sbucium ne'nterupt,
 Iar de-atâta nor de Duhuri ce-şi vedea prin glas fiinţa
 Se părea că-i românească toată lumea de-desupt.

Străbătând genuni cu mersul, nesfârşită li-e venirea,
 Ca potopul de puternici şi nebiruiţi ca el —
 Câţi periră făr' de urme copleşiţi de năvălirea
 Asiei, şi-arcaşi cu glugă din câmpiile lui Gel.
 Câţi au înroşit cu sânge riuri mari şi-ascunse plaiuri
 Când prin văile bulgare Ioniţ' avea locaş
 Şi frumosul graiu al nostru printre bălbăite graiuri
 Şi-l păstrau, murind sub steagul ducilor de Făgăraş.

Iată-i înșiși vin în frunte cei ce-au cărmuit norodul,
 Principii din munți și Banii cu viteze fiare 'n scut,
 Și cu Negru Vod' alături vine Dragoș Voevodul,
 Unul fost la Olt de pază, celălalt străjer la Prut.
 Și Alexandru-al cărui nume și-astăzi codrii-l mai îngână,
 Tânăr și părind ca Hector cel cu coif fluturător
 Când cu sulita-i grozavă falnic răsucind-o 'n mână
 Sare 'n mândru-i car și umple câmpii Troiei de omor.

Trăsnete-al mâniei noastre, Mircea, tu iuțește-ți pașii
 Adă-ți gloatele ce'n clipa bine-potrivitei vremi
 Prins-au fulgerul cu palma! Braț, ce pustiind vrăjmașii,
 Dunarea ca soț de luptă, munții te-ai trudit să-i chiemî.
 Ce vei fi gândit tu, Mircea, când vedeai pornit cum vine
 Peste munți și peste ape ca furtuna Ilderim?
 Vai, putem noi azi pricepe sufletul ce-a fost în tine,
 Mai avem simțire 'n inimi ca'n de-ajuns să te slăvim?

Iar dincolo vine 'n goană cel ce'n numărate zile
 A clintit temeiul lumii și-a oprit și vremea 'n loc,
 Celcunume sfânt de Arhanghel—cu-al tău nume, Mihaile,
 Tot ca tine de puternic și cu sabie de foc.
 Munții se retrag din cale-i, iar protivnica sa bardă
 Intră'n fier ca'n lemnul putred, pui din oltenescul leu!
 Foc de n'ar mai fi, și lege ca nimic să nu mai ardă,
 Foc ar naște iar pe lume ochii-acestui Prometeu.

Și cu el Fărcaș și Stoica, și 'nvârtindu și buzduganul
 Doi Buzești, ducând și spaimă și-al peririi 'ngheț cu ei!
 Spue Neajlovul, Sinane, câte oști pierdu Sultanul,
 Și Șelimbăul să spue cum ți-a fost, nebune-Andrei?
 Amurat, ți-aduci aminte cum sosi grăbit odată
 Și eră să-ți spargă poarta ca să-ți intre 'n Țarigrad?
 Și ce cale-avea să facă! Dar s'a tânguit vr'odată
 Fulgerul că-i drum departe dela nor până la brad?

Iată-l însă cel din cuibul pus de-oștenii teotonici,
 Ștefan, turnul de-apărare al Românilor, venind
 Suflet mâniaș și'n toată strălucirea câtă'n cronici
 Scrisă e c'a fost pe vremea când el țara stăjuind
 A făcut din oase-un munte și-a'nhățat și regi de plete
 Și, arând de ciudă câmpul, puse 'n jug dușmanii lui—
 Pe mănuchiul spăzii sale mâna lui tot caldă stete,
 Căci el nu știuse'n viață cum s'adină spada 'n cui.

El și-aici e 'ntreg în arme și purcede-aprins pe cale
 Par' c'apururi vede 'n față Racova și Podu'nalt,
 Iar de vuetul mulțimii și de coifuri și de zale
 Tremură, răzbit de spaimă, tot tărâmul celălalt.
 El și-aici e vântul iernii, și dușmanii săi sânt pleava!
 Urcă munți fără de plaiuri. trece Dunări fără pod—
 Faceți loc! Sosesc ca riul luptătorii din Suceava,
 Trec voinicii cei năprasnici ai lui Ștefan Voevod!

Și Ion Cumplitul Vodă, jalnic schilăvita strajă
A Moldovei, scut puternic al poporului de rând,
Și ne'nfricoșatul Țepeș, Petru Rareș a lui Majă
Vin cu toții de prin noapte, gloate'n urmă-le-aducând.
Și hatmani și capi de oaste—dați-mi voi acum o sută
De vieți, ca să am vreme să-i numesc aici pe toți!
Și tu neam român, tu astăzi stai cu inima pierdută,
Făr' de Zei te crezi pe lume și pustiu tu te socoți!

Iată-ți gloria de veacuri! Umbre mari din lumea moartă!
Ah, că n'am eu glas de tunet ca să pot să le rechiem—
Ne avem și noi Olimpul, și pe-a veșniciei poartă
Am intrat și noi; și'ntr'insul Zei fără de moarte-avem!
Ce-ți aluneci plini de jale ochii umezi pe ruine,
Neam al nostru, ca să judeci drumul schimbătoarei sorți?
Soarele din noapte iese, din mormânt puterea vine:
Nașterea cea viitoare ne e 'n lume celor morți.

PE DEALUL PLEVNEI

E'n amurg. Pe deal Bulgarul
Liniștit își mână carul.

Roțile nu știu că plânge
Dealul, pe-unde omul mână;
Nu știu boii, că 'n țărână,
Pe-unde trec e numai sânge.

Noaptea 'ncet încet scoboară,
Lilieci prin aer sboară.

Pe-unde a fost cumplire-odată
Doarme-acum întreaga fire,
Peste-un iad de svârcolire
Cade-o pace 'ntunecată.

Numai luna e pe lanuri—
Dar mai sus, pe sub rădanuri

Unde-a curs ferbinte plumbul,
Duhuri vin din vreme 'n vreme,
Cât e noaptea 'n dealuri geme
Și se sbuciumă porumbul.

OȘTIRILE LUI ALAH

Noaptea care 'ncheie anul,
Noaptea sfântă,
Când cetindu-și El Coranul
Trist Mohamedanii cântă
Pe răpușii prin băți—
Noaptea asta știe spune
De o minune
La Călugăreni prin văi

Când e 'n jumătate ruptă
Noaptea 'n cale,
Pe uitatul câmp de luptă
Se pornește-un glas de jale
Și-apoi multe și 'mprejur
Din păduri răsar o miie,
Din câmpie
Plânge-un nesfârșit murmur.

Și murmurul crește 'ntr'una
 Și deodată
 Urlă 'n zare ca furtuna
 Și prin zarea spintecată
 De blesteme și de vânt
 Ies Spahii în șiruri dese,
 Grabnic iese
 Oastea 'ntreagă din pământ.

Căci acum, prin lumea lată,
 Ies să jure
 Toți cari au perit vr'odată
 Pe câmpiile ghiaure,
 Și-așteptând un semn ceresc
 Stau gătiți, potop să plece
 Și să 'nece
 Tot pământul creștinesc.

Ei, cu genele-amorțite,
 Nalță mâna
 Iar din bărbile 'ncălcite
 Iuți își scutură țărâna
 Și pe cai sărind grăbiți,
 Învârtesc dușmanii crucii
 Săbii lucii
 De navală stând gătiți.

Furnicând din mii de locuri,
 Plini de ură
 Cu blesteme și batjocuri
 Strigă toți ca dintr'o gură
 Sfântul nume-al lui Isus,
 Și turbate și 'ndrășnețe
 Mii de fețe
 Alergând privesc în sus.

Iar acum fiind o gloată,
 Numai una,
 Osie 'ntr'această roată
 Se ridică semiluna,
 De pe steagul care'n vânt
 Geme-o plângere 'nteruptă
 Și se luptă ;
 Iar ce geme, e cuvânt.

Și-i a lui Alah cuvântul,
 Sfânt și mare !
 Și tăcută ca mormântul
 Și 'mpietrit'acolo 'n zare
 Oastea 'ntreagă stă pe loc.
 Codrii, dealuri, râu și luncă
 Toate-aruncă
 Ochii 'n sus, spre-un semn de foc.

Mii de guri atunci 'n Vaer

Umplu cerul :

Crucea e, o cruce 'n aer!

Turcii toți svârlindu-și fierul,

Iuți se 'ntorc ca 'ntorși de vânt;

Noaptea râde luminată

Și deodată

Intră totul în pământ.

GRAIUL NEAMULUI

Fie-a voastră 'ntreaga țară,
„Și de cereți vă mai dăm,
Numai dați-ne voi graiul
Neamului“ — Și se sculară
Să ne vremuiască traiul
Câți dușmani aveam pe lume!
Graiul ni-l cereau anume,
Să-l lăsăm.

Dar nestrămutați strămoșii
Tot cu arma 'n mâni au stat :
Au văzut și munți de oase,
Și de sânge râuri roșii,
Dar din țara lor nu-i scoase
Nici potop și nici furtună :
Graiul lor de voe bună
Nu l-ău dat !

Astăzi stăm și noi la pândă,
Graiul vechiu să-l apărăm.
Dar pe-ascuns dușmanii cată
Să ni-l fure, să ni-l vândă.
Dacă 'n vreme tulburată
Nu ne-am dat noi graiul țării,
Azi, în ziua deșteptării,
Cum să-l dăm?

Repezi trec cu vifor anii,
Ispitind puterea ta,
Neam român! Cu ură mare
Vor câtă mereu dușmanii
Graiului român pierzare;
Dar să piară ei cu toții:
Nu l-am dat, și nici nepoții
Nu-l vor da!

DE PROFUNDIS

Pe sub dealurile Plevnei
Doarme spaima și fiorul,
Soarele-și ascunde fața
Și 'ngrozit se 'ntoarce norul
Să se ducă 'ntralte părți.
O, a fost acolo 'n vale
Moarte și pierire-odată,
Iar amara ei cumplire
Scrisă vreme 'ndelungată
Povesti-se-va prin cărți.

Umblă mai încet cu plugul,
Tu țărănule, cu grapa,
Poartă-te să dai țărina
Mai de-o parte 'ncet cu sapa
Pe colnice cu porumb —
Poate unde scurmi pământul

Tu să vezi că iese sânge,
 Plugul tău să desvelească
 Vr'un voinic ce 'n groapă plânge
 Sbuciumat de spăzi și plumb.

Au venit din munți cu soare
 Și din văi întunecate,
 Au lăsat pustii acasă
 Stâne și câmpii și sate
 Și-au trecut grozavul riu.
 Moarte! Tu aveai cu tine
 Tot alaiul spaimei tale:
 Spune tu, putut-ai, moarte,
 Să oprești voinicii 'n cale,
 Să le pui mâniei frâu?

Pe sub dealuri pe la Plevna
 Doarme spaima și fiorul —
 Plin de grije și 'n tăcere
 Să străcoară călătorul
 Prin pustiul loc de-omor.
 Eu mă tem de un semn, de-o șoaptă,
 Căci din gropile tăcute
 Vor ieși cei morți cu vuet,
 Sute 'n luptă iar cu sute,
 Repetând perirea lor!

CAROL ROBERT

S tăpânul țării feudale
Râdea de Basarab, pe cale
Venind cu sutele de-arcași
Turnați în zale,
Ce-i pentru acești viteji ostași
O țară largă de trei pași?

„Sărmanul Vodă, cum îl cheamă,
O fi'n pământ acum de teamă!
Ce minte-o să-l învăț! Să-l fac
Să ție seamă
Că eu sunt eu, și nu mă'mpac
C'un biet ca el, cioban sărac!

„Uitat-a, că-i născut să fie
Păstor de oi și slugă mie?
De barbă însă am să-l socot
Din vizunie.
Ce câini îl apără? Socot
Să-l spânzur cu pe câni cu tot!

„Curând flăcăi! E plin paharul!
 Auzi ce'mi scrie acum tâlharul—
 Dar cine crede el c'ar fi
 Maghiarul?“.

Și regele râzând s'opri
 Și-aceste vorbe le citi:

„Mărite craiu! Iți spui prin carte,
 Că vecinic dinspre-a noastră parte
 Vrem binele! Suntem cei foști
 Și mai departe.

Și-acum tu uiți că ne cunoști
 Și-alergi în strângere de oști!

„Eu sunt mai slab. Zic eu de mine.
 Vi-am dat hărăciu, că se cuvine,
 Pe plac eu multe v'am făcut
 Să fie bine.

Voi Severinul l'ați bătut:
 Vi-l las, măcar eu n'ași fi vrut!

„Dar o rugare eu ți-ași face:
 Să mi-te întorci în bună pace,
 Să te ferești, Măria Ta,
 De drumu'ncoace.

Că mai pe-aproape de veți da
 Nici unul viu nu veți scăpă!“

De hohote vuit-a malul ;
 S'a dat cu spaima'n lături calul
 Lui Robert. „Tomo, fii stăpân
 Că-ți pierzi Ardealul !
 Nu-i prost Românul că-i bătrân
 E prost că-i minte de Român!“

Și-așà rãzând, în zi de vară,
 Frumoasele lor oști intrară
 Adânc prin munții românești,
 Adânc spre țară.
 O, nu-ți aduc vulturii vești
 Roberte, 'n drum ca să te-oprești?

Căci iată, colo la strâmtoare
 S'aude-un corn de vânătoare
 Și multe-apoi, chiuituri
 Răsunătoare.
 Se umple codru 'ntreg de guri
 Și ies Românii din păduri.

Jucându-și coiful alb pe creste
 Ei vin, și nu le prinzi de veste,
 Năvalnic cad și iuți răsar
 Ca din poveste.
 Ei intră'n desetul maghiar
 Și unde-ajung, îl lasă rar.

O bieți Maghiari, striviți în vale!
 Ce mândri-ați mai venit pe cale,
 Atâtea sute de arcași
 Turnați în zale!

Cum par acum acești ostași
 În țara largă de trei pași!

Și fala lor uitând-o toată
 Mureau zdrobiți, și ca să poată
 Să-și scape capul, rupti și goi
 Fugeau în gloată.

O, și la ziua cea de-apoi
 Vor râde-aceste văi de voi!

Tu'n gând bolboroseai o rugă
 Și nu gândeai decât la fugă,
 Și'n spate, rege, tu ți-ai pus
 Vestmânt de slugă—

Un gând nebun mi te-a adus
 Și-acum te bate Cel-de-sus!

Venit-a Dumnezeu să certe
 Mândria ta, Carol Robertel!
 De nimeni n'ai voit s'ascuți,
 Cel Sfânt te ierte!
 Din pilda ta cunoaștem mulți
 Că știi și regii-umbla desculți!

GOLIA TICĂLOSUL

L a Cahul, pe câmpie, din marginea poenii
Se 'ntinseră 'n coloane de luptă Moldovenii,
Și-aveau cu ei pe Vodă, iubitul domn al lor,
Iar Golia, el plecat a din faptul dimineții
Prin vale să-și răverse din lături călăreții
Ca vânturi iuți ce scurmă și'mpart cumplitul nor.

Iar când veni și vremea să urle'n zare tunul,
Mișcatu-s'au Românii cu miile, ca unul :
O lamur'a Moldovei prin sutele de ani !
Dar Golia ticălosul alt gând aveà cu soții,
Și'n sulii ridicându-și căciulele cu toții
Lăsând câmpia noastră trecură la dușmani.

O clipă stete Vodă cu inima trăsniță.
Intors apoi, strigat-a spre oastea'nmărmurită,
Pe Golia arătându-l cu pumnii, cu-amândoi :
„Oșteni ai țării mele! priviți-l cum se duce,
El vinde sfânta țară și vinde sfânta cruce,
Mă vinde, ticălosul, pe mine și pe voi!“

Cumplit se'ntoarse Vodă cu'ntreaga sa minie
Spre partea de unde Golia venea cu dușmănie
Spre frații săi, în fruntea grozavilor Spahii.
„Să dați fără de milă că-i inimă de fiară!
Să piar'acum pământul! Moldova-ne să piară,
Dar Golia'ntiu de toate să piar'acum, copii!“

Și nu vedeau Românii nici moartea cum le iese
In drum, și nici potopul de Turci ce-i încinsese,
Vedeau numai pe Golia, pe scosul lor din minți.
Și neputând mai iute să-l stingă de pe lume
Rosteau cu glasul urei becișnicul său nume
Prin gemete scrișnite strivindu-i-l în dinți.

O, Golia, tu! Pândit-ai așa de-amară vreme!
Dar toate ale țării și plângeri și blesteme
Ajungă-te de-apururi, și n'ai mai fi trăit!
Dar iată-le, pornite din suliți și din gură —
Smintiții tăi la Cahul cănește-aici căzură,
Căzuși și tu, mișele, tu cel ce i-ai smintit!

Călcau Spahiii 'n goană pe barba ta bătrână,
Iar pumnii 'n loc de aur strângeau în ei țărână
Și n gură-ți s'adunase și sânge și pământ.
Să 'nece 'n tine, Golio, mai repede suflarea!
Așa sfârșit să aibă în veci de veci trădarea!
Iar lupii fie i preoți și gura lor mormânt!

Adânc în noaptea nopții și 'n iadul cel din urmă
În care-al iernii viscol suflarea nu și-o curmă
Nici când, stau prinși în ghiață ai lumilor mișei;
Grozavă li-e durerea, și vecinică li e truda:
De-a stânga țipă Cain, de-a dreapta urlă Iuda
Iar tu, tu goale Golio, te vaeți între ei!

LA SMÂRDAN

„**N**eam român, văzui odată
Oastea Domnului Mihaiu“
Zicea Dunărea 'ntristată :
„Fulger îns'atunci erai,
„Și-alergând prin cer furtuna
„Cântă vorbe românești—
„Astăzi stau și-ascult într'una
„Și mă uit, și nu mai ești!“

Dar abia rosti cuvântul
Dunărea, vîind prin văi,
Și văzu gemând pămîtul
Și de cai și de flăcăi.
Zornet auzi prin zare,
Cum se 'nchiagă stol cu stol
Și năprasnică răsare
Oastea Domnului Carol.

Jalnic tu 'ți doinești durerea
 Dunăre, și iat'acum!
 Din mormânt ieși puterea
 Și 'n zadar îi stai în drum.
 Trec voinicii peste tine,
 Mersul lor e sbor de fulg,
 Și din mânilor străine
 Stema libertății smulg.

Tresăriră iuți Români
 Căci aminte și-au adus
 Cât s'au străduit bătrânii
 Steagul să ni-l ție sus,
 Câte plângeri ne'nterupte
 În mormânt or fi vărsat,
 Că nepoții fug de lupte
 Și că steagul e 'nchinat.

Dunăre-ai văzut Smârdanul?
 Spune tu, s'o spui și eu!
 Și noi știm isbi dușmanul,
 Și 'n Români e Dumnezeu!
 Știm și noi găti cununa
 Vitejiei ce-o doinești,
 Și când urlă 'n cer furtuna
 Cântă vorbe românești!

La Smârdan—aşă vru Domnul—
 Morţii dintr'această zi
 Vor aveà cu spaime somnul
 Şi-aiurând se vor trezi
 Apărându-se cu mâna
 Cu de-un tănuit duşman,
 Vor muşca gemând ţărâna
 Ca şi 'n luptă la Smârdan.

Că 'ntr'această zi cumplită
 N'avu mila nici un rost,
 Şi mânia răsvrătită
 Lege tuturor ne-a fost.
 Astfel că văzând perirea
 Insuşi Dumnezeu de sus
 Galben întorcând privirea
 Mâna peste ochi şi-a pus.

La Smârdan pe unde drumul
 Da de-adreptul spre vrăjmaşi,
 Risipeai cu mâna fumul
 Ca să vezi la patru paşi.
 Şi 'ntrun iad fără de nume
 Unde ai noştri iuţi pătrund
 Nu erà nici cer nici lume,
 Numai noapte fără fund.

Și 'ntr'acel noian de ceață
 Dorobanții dând de-un râu,
 Au trecut prin sloi de ghiată
 Și prin apă până 'n brâu.
 Râu de apă — Prut să fie —
 Cum erà să i ție 'n loc,
 Dacă n'a pūtur să-i ție
 Din redute un râu de foc?

La Smârdan de-un gând cu toții
 Fost-am braț pustiitor,
 Și murind au dat nepoții
 Mâna cu strămoșii lor.
 N'ai avut mai buni tu, Bane,
 La Călugăreni în văi;
 Iar la Racova, Ștefane,
 Nu-ți erau mai tari ai tăi.

De-o veni din nou vr'o dată
 Vuet peste-al tău pământ,
 Țară dragă și 'ncercată,
 Vom ruga pe Domnul sfânt
 Nu 'ntr'alt chip să ne ajute
 Ca să 'nfrângem pe dușman,
 Decat dându-ne virtute
 De flăcăi ca la Smârdan.

DE VORBĂ CU UN STRĂIN

Tar' avem și noi sub soare
Și-o râvnesc dușmani destui,
Dar prin vremi asupritoare
N'am lăsat-o nimănu.
E bogată, zici! Vezi-bine,
E bogată, căci în ea
Multe inimi sunt, și pline,
Și-i frumoasă, că-i a mea.
Dacă-i mică nu-i de-ocară,
Căci viteji în ea mai sânt,
Și-apoi și la noi în țară
Crește fierul din pământ?
Când voim, îl știm culege,
Știm cum să izbim cu el
Când dușmani lipsiți de lege
Vin spre noi cu gând mișel.

Steag avem și noi, străine,
 Și-l iubim cu jurământ.
 Ziua răului când vine,
 Ce frumos se sbate 'n vânt!
 E frumos și steagul vostru,
 Dar pe-al nostru de-l privesc
 Tot mai mândru este-al nostru,
 Și mai sfânt, că-i românesc.
 Rupt de-asprimile furtunii
 Răscolite de dușmani,
 L'au purtat cinstit străbunii
 Prin atât amar de ani.
 De ne chiamă azi la moarte,
 Veseli mergem la răsboiu:
 Să dea Domnul să ni-l poarte
 Și nepoții tot ca noi!

Știm și noi o lege sfântă.
 Și de-un veac de ani acum
 Stăm cu ochii tot spre țintă,
 Mergem tot pe-acelaș drum.
 Pentru sfânta lege-a crucii,
 Pentru limba ce-o vorbim:
 Ce de-oțel pe săbii lucii
 Pus-am noi de când trăim!
 Știe Dumnezeu de-i bine
 Ori de facem vr'un păcat —
 Dar noi știm c'asa e bine
 Să ținem ce-am apucat.

Pentru lege, pentru limbă,
Noi cu gura prindem foc:
Numai vântul se tot schimbă,
Inșă munții stau pe loc.

Sunt și neamuri mai cu nume,
Mai vestite la război;
Or fi multe poate 'n lume,
Câte n'au ajuns la noi.
Dar noi știm ce ne 'nvățară
Cei ce-au fost, și când rostim
Vorba sfântă „neam și țară“
Noi, străine, tresărim.
Pentru cel ce ne iubește
Tot ce-avem noi dăm cu drag,
Dar când neamul ni-l hulește
Și vrăjmaș ne vine 'n prag,
Mii de oști cu el s'aducă:
Noi suntem Români destui —
Când de piept cu noi s'apucă,
Aibă-l ceru 'n mila lui!

CANTECUL REDUTEI

În redută numai lei;
Uite-i, mă, Başibuzucii,
Eu de-aici le-aud papucii!
Dar mai mare peste ei
Cine-mi e? Vr'un Strimbă-lemne?
Ci-că şi mai şi, pe semne,
Unul Ciaca-Paca Bei.

Câte cincii pe-un ban să i vinzi
Că sunt tot oşteni pe-alesul,
De viteji le saltă fesul,
Pitulăţi pe după grinzi.
Se 'ntind, nene, de căldură
De le-ajung genunchii 'n gură—
Maşalà, cu ei te prinzi?

Ce te uiţi tu, că sunt goi?
Aşa-i Turcu 'n vitejie,
Svirle haina ca să fie
Sprinten-foc, când e 'n răsboiu.

Dîrdăesc din dinți, mă, vere —
 Lasă-i, mă, că-și fac putere
 Dinților, să muște 'n noi.

Și 'ntr'o zi — să vezi acu —
 Dete-Osman porunci să-i puie
 Tălpilor la cisme cuie,
 Și-apoi, ce-o fi fost ce nu,
 Că sări pe băț călare
 Și-alergând în fuga mare
 Drept la Vadin s'abătù.

Strig' Osman: „Păsat vă fac!
 Incurcați pe-aicea treaba
 Și-mi mâncați pilaf degeaba —
 Vă taiu ciorba, vă desbrac!
 Ahmet, Mahmet, cum te chiamă,
 Tu cam tremuri, bag de seamă,
 Sări, curând, că-ți viu de hac!“

Turcii, toți, gândeau: „Poftim!
 Să desbraci p'un gol ca napul—
 Cu ce-și bate Pașa capul!“
 Și-i strigară: cioc selim!
 Dar temându-se de vorba
 Că Osman le taie ciorba,
 Au mai zis: sărim, sărim!

Și-au sărit cei lei de Turci
 Care cum putea mai iute:
 Vin Românii spre redute,
 Și să stai să-i mai încurci?
 Căpitanii-și pierd șalvarii,
 Fac mătănii ghinerarii,
 Că-i la deal, și-i greu să-l urci.

Noi strigam atunci din tun:
 „Ce fugiți, ca 'n groaza furcii?
 Că doar' nu v'alungă Turcii!
 Stați, și dați-ne tutun.“
 Ei de stat n'au stat nici unul
 Dar ne-au asvârlit tutunul,
 C'ășa-i Turcul, suflet bun....

Acest cântec îl făcui
 Eu căprarul Păvăloae,
 Stând de strajă noaptea 'n ploae,
 Și gândeam: Tu rizi și spui,
 Și tu n'ai cămașă 'n spate!
 Las' că prind pe-Osman, măi frate,
 Și-am să 'nbrac cămașa lui!

CÂNTEC PENTRU ȘCOALĂ

Noi vom fi soldați odată,
Tra-ra-ra!
Toți cu inima bărbată
Țara o vom apăra
Când va fi amenințată—
Tra-ra-ra!

Lasă trâmbița să sune!
Tra-ra-ri!
Toți copiii să s'adune,
Și pe loc când ne-om opri
Să cântăm o rugăciune—
Tra-ra-ri!

Doamne sfânt, tu ia aminte,
Tra-ra-ra!
Și ne dă puteri și minte
Să 'nvățăm a te-ascultă
Și iubi ca pe-un părinte—
Tra-ra-ra!

Doamne, ține-ne părinții!

Trara-ri!

Plinitori ne fă credinții

Strămoșești, ca 'n ea s'avem

Sfânta arm' a biruinții!

Trara-ri!

Regele să ne trăiască, ✕

Tra-ra-ra!

Neamul fă-ni-l să sporească,

Și 'n veci, Doamne, nu uită

Mândra țară românească!

Trara-ri-rara!

POVESTEA CĂPRARULUI

Când ne-au respins dela movilă,
Căzurăm mulți pe-acele lunci.
Și 'ntreg un regiment atunci,
De ce-a văzut, a plâns de milă.

In șiruri strânse și 'mproșcând
Neconținut cu foc mulțimea,
Se da 'ndărăt dorobănțimea,
Loc Turcilor pe șes făcând.
Curgea și mult și iute focul,
Iar între-ai noștri și vrăjmași
Erau cel mult optzeci de pași—
Dar noi lăsam cu palma locul.

Și, iată 'n urma tuturor
Un biet căprar, având un frate
Ucis, s'opri să-l iee 'n spate,
Și-apoi spre șir porni cu zor.

Dar lunecând pe iarba udă
 Fiind și slab, căzû 'n curând,
 Iar noi strigam să intre 'n rând;
 El a rămas nevrând s'audă.

La ochi cu pușca l-am văzut,
 Ingenunchiat acolo 'n cale
 Trăgând spre-Arapii ce din vale
 Veniau mereu. O, n'am crezut
 Că omul în mânie poate
 S'asvârl'-așă de mult-omor,
 Că plumbii 'n desnădejdea lor
 Curg râu! Dar azi le cred pe toate.

Iar noi ne 'ndepărtam mereu,
 Și i-am strigat de-a multa oară
 Că e nebun, că stă să moară,
 Și că-i păcat de Dumnezeu.
 Nevrând să-l lase pe câmpie,
 Și să-l aducă neputând,
 El stă cu mortul, dus de-un gând:
 Străjer răzbunător să-i fie!

Dar Turcii vin, tot vin, un roi,
 Și tot mai larg li-e 'n urmă pasul—
 Acum nici nu ne-aude glasul,
 Acum el e pierdut de noi.

Treizeci de pași mai au Nizamii
 Au cincisprezece, zece-acum —
 Și-aștepți pe-ai tăi, plângând pe drum,
 Tu suflet pustiit al mamei!

Dar iată-l cade! L'a lovit
 Pe semne-un plumb din multa ploae;
 Pe spate-acum murind se 'ndoae,
 Dar l-am văzut cum s'a 'nvârtit
 Spre frate-său, căzând deodată
 Cu fața 'n jos, părând c'ar vreă
 Să-l apere pe mort așa —
 Și-atunci coloana 'naintată

A Turcilor sosind povoiu,
 I-a și cuprins, urmându-și goana.
 Și i-a 'necat apoi coloana
 Și nu i-am mai văzut apoi.
 Infiorat și-acum îmi bate
 Cu jale inima, când scriu:
 Strivit de Turci, să mori de viu,
 Veghind la capul unui trate!

Când ne-am retras pe-acele lunci
 Respinși de Turci dela movilă,
 Un regiment întreg de milă
 A plâns de ce-a văzut atunci!

COLOANA DE ATAC

Porniserăm din văi adânci
Și ne taram acum pe brânci

Să nu ne prind' Osman de veste,
Că năzuim la deal spre creste,

Căci veste de-ar fi prins ai săi,
Noi n'am mai fi eșit din văi.

Și-așă cu 'ncredere veghiată
Noi răsărim pe deal de-odată.

Ne văd păgânii, sar pe zid,
Potop de foc spre noi deschid.

Dar noi prin foc o rupem iute,
Crezându-ne pe sub redute.

Și nu eram! Vedeam de sus
Că altfel e decum ne-au spus,

Că pân' acolo-i lungă cale,
O râpă 'n drum și-adânca vale.

O clipă ca 'mpetriți am stat;
Maiorul însă-a și plecat

Și ne-am făcut cu toții cruce:
Ei, ducă-ne 'n ce foc ne-o duce!

La vale-acum, pe râpi curând—
Un rând e mort, mai moare-un rând.

Cad bombele 'n pământ și scurmă
Și altele mai vin pe urmă;

Ca grindina și plumbii cad,
Se 'ntunecă și-i vai ca 'n Iad!

Și-un plumb veni cumplit cu zborul
Și fără glas căzù maiorul.

Atunci un ofițer înalt,
Cu spada 'n vânt, iar celalalt

Trăgând mereu din carabină
Săriră 'n front; iar pe colină

Noi după dânșii, cot la cot,
Suiam orbiș, noi leatul tot.

Cât ai clipi, muriam o sută,
Muriam mai mulți, căci din redută

Nu plumbi curgeau, ci râu de foc,
Și linii 'ntregi cădeau pe loc.

Și-un căpitan, cel 'nalt sărmanul,
Căzuse vârfulind mormanul,

Iar celalalt, acel ce-ochia
Muri trăznit în fața mea.

Căci uite-așa văzui de bine
Pe-un Turc bătrân ochind spre mine,

Iar bietul căpitan nu-ș-cum
Se puse morții drept în drum.

Am dat să-l prind ca să nu cadă
 Și-atunci căzui cu el grămadă—

Și vezi, și-acum mi-e capul prost,
 Că nu 'nțeleg nici azi ce-a fost:

M'am pomenit la șanț de odată
 Și-o cârp' aveam la cap legată,

De ce și când, de mâna cui?
 Și-atâta drum eu când făcui?

Voiam să 'ntreb, n'aveam pe cine,
 Căci tot străini pe lângă mine.

Dar cârpa, orice taină aveà,
 Atâta știu c'a fost a mea —

Și-acu la șanț! Noi rupem lanțul
 Și scoborâm de-avalma șanțul,

Sărim și noi și Turcii sar
 Și-i moarte 'n șanț, e vai ș-amar.

Ne batem ca 'n pierzarea minții,
 Cu pumnii dăm, mușcăm cu dinții

Și piept la piept ne svârcolim,
Străbatem repezi și răzbim.

Inchid de vezi Nizamii gura,
Iar noi îi dăm pe râpi de-adura.

Ieșim apoi, ca duși de vânt,
Pe fața negrului pământ.

Pe lături ne 'ntărim șireagul :
Și iat'un căpitan cu steagul

In fruntea noastră drum făcu :
Ura, băeți, acu-i acu!

Roesc turbați pe zid păgânii,
Sub zid se 'ndeasă' orbiș României

Și-aruncă scări, răzbesc prin fum,
Străbat mereu făcându-și drum.

„Trăsniți, copii, tot după mine“.
Noi trăsnet după el, vezi bine.

Și iată-l căpitanu-i sus,
Pe meterez un braț a pus,

Dar șapte Turci pe el săriră,
Și șapte săbii-l și loviră,

Și-al optulea, un Turc bărbos,
Izbi turbat de sus în jos

În piept cu acul puștii, fiara —
Și-atunci pocnind se rupse scara

Și bietul căpitan căzu
Pe spat 'n șanț, și-atâta fu

Căci s'adunau păgânii gloată
Și-un om eră reduta toată

Și 'ntregul parapet un fes,
Atâta se'nglotiau de des.

Cădeam ca frunzele de brumă,
Iar sângele curgea cu spumă.

Nici loc să stai, nici drum să treci
Și fum de pușcă, să te 'neci,

Și ce-am văzut atunci—minune—
Și-n groapă morților voi spune!

Nici chip de-acu să mergi în foc,
Nici chip să stai sub zid pe loc.

Se dete semn atuncea oastei
Să părăsească clinul coastei

Și ne-am retras departe 'n văi,
Striviți, o mână de flăcăi,

Flămânzi și uzi și 'ntorși din cale
Cu sufletul topit de jale.

O SCRISOARE DELA MUSELIM SELO

Măicuță dragă, cartea mea
Găsească-mi-te 'n pace!
Pe-aici e vânt și vreme grea,
Și-Anton al Anei zace
De patru luni, și-i slab și tras,
Să-l vezi, că-ți vine plânsul
Că numai oasele-au rămas
Și sufletul dintr'însul.

Apoi, să știi c'a fost războiu
Și moarte-aici, nu șagă:
Cădeau pe dealuri, dintre noi,
Ca frunza, mamă dragă.
Și-acolo 'n deal, cum fulgeră,
Un plumb simții că vine
Și n'avu loc, cât larg eră,
Decât în piept la mine.

Mi-e bine-acum, și-așa socot
 Că nu va trece luna
 Și-oiu fi scăpat de-aci de tot.
 Dar vezi te rog de una :
 Să nu mai faci cum ai făcut,
 S'aduni la tine satul
 De veselă că ți-ai văzut
 Acasă iar băiatul!

Să vezi pe-aici și ciungi și-ologi!
 Hristos să-i miluiască!
 Tu mergi la popa 'n sat, să-l rogi
 O slujbă să-mi cetească.
 Puteri de nu vei fi având
 De plată, vorba-i lasă
 Că-i voi lucrà o zi, oricând,
 La 'ntorsul meu acasă.

Pe Nuțu vi-l lăsasem mic,
 Cu creștetul cât masa —
 O fi acum strengar voinic
 Și vă răstoarnă casa?
 Făcutu-i-ați și lui la fel
 Căciula cum am vrut-o?
 Aveam o piele 'n pod, de miel,
 Doar nu veți fi vândut-o?

Nevestei mele să-i mai spui
 Să-mi cumpere o coasă,
 Cea veche nu ştiu este-ori nu-i
 Şi-o fi acum şi roasă
 De când rugina scurmă 'n ea.
 Să-mi văd, o dare-ar Sfântul,
 Cum cade iarba 'n faţa mea
 Şi-mi bate 'n plete vântul!

Ea lupte-se cum biet o şti,
 C'aşa ne dete soartea,
 Că şi noi ne-am luptat pe-aci
 Cu greul şi cu moartea;
 Dar l-a ajuns şi pe Harap
 Blestemele şi plânsul,
 Că noi i ne-am ținut de cap
 Şi 'ntrarăm după dânsul.

Şi i-am făcut, măicuţă, vânt!
 L'am scos de tot din ţară
 Măcar stătea pe sub pământ
 Şi nu eșea pe-afară.
 Şi-am prins şi pe 'mpăratul lor
 Pe-Osman nebiruitul
 Că-l impuşcase 'ntr'un picior
 Şi-aşa i-a fost sfârşitul.

Păi, ne țineà pe semne proști,
 Să-și joace hopa-tropa,
 Că nu putem să batem oști!
 Dar poate taica popa
 V'a spus de prin gazeturi tot —
 El cum și-a dat juncanii?
 Acum i-ași cumpără, să pot,
 Dar nu mai am azi banii.

Mă doare 'n piept, dar nu să țip,
 Și-așa mi-e dor de-acasă,
 Și-ași vreà să plec, dar nu e chip
 Că Vodă nu mă lasă.
 Dar uite, nu e nu știu cât
 O lună chinuită,
 Și-o să te strâng de după gât,
 Măicuța mea iubită . . .

.

Așa mi-a spus Ion să-ți scriu,
 Iubească-ți-l pământul!
 Și-am tot lăsat, pân'a fost viu,
 Și-mi țin acum cuvântul.
 Să te mângâe Dumnezeu,
 C'așa e la bătae —
 Și-am scris această carte eu
 Căprarul Nicolae.

ÎN SPITAL

„Nu 'nțelege vorba, Sire“,
Zise-acelaș general,
„Camarazi, să nu vă mire
Că 'ntr'acest spital

„Nu 'nțeleg nici doi cuvântul
Ce-l vorbim, căci li-e străin,
Sunt vitejii din pământul
Cel de râuri plin

„Pe-unde trec ei veseli vara
Peste munții suri și goi;
Ei de-acolo sunt, din țara
Turmelor de oi . . .

Scoborând din munți de-adreptul
 Par în lupte-oșteni bătrâni,
 Ați văzut, cum pun ei pieptul —
 Sire, sânt Români“.

Astfel zise generalul
 Cătră tânăru 'mpărat
 La Veneția 'n spitalul
 Cel improvizat.

„In supremele momente
 Când căzură peste noi
 Alte patru regimente
 In amurg cu ploi.

„Adunați Români 'n vale
 Zid în urmă ne-au rămas,
 Stăvilind dușmanii 'n cale
 Până ne-am retras.

„Câți de moarte-atunci scăpară
 Zilnic în spitale curg;
 Toți ca leii se luptară,
 Tinere Habsburg,

Și-au murit pentru 'mpăratul
 Sute de viteji de-ai mei —

Dar acest de-aici, din patul
 Șapte sute trei

„Care zace-așa'n neștire
 Și-i lipsește brațul stâng
 Îl salut! dă-mi voie, Sire,
 Mâna să i-o strâng.

„Noaptea scobori cu ceață,
 Luptelor sfârșit punând,
 Până 'n tristă dimineață;
 Și rănit, zăcând,

„Printre morți ce-umpleau hotarul
 Lângă steagul ce-l aveà
 Strâns în dreapta sa, stegarul
 Singur se sbătea.

„Mâne 'n zori o să-l găsească!
 Mâne-al vostru steag, Români,
 Mâne stema 'mpărătească
 La dușmani în mâni!

Ah! și nimeni viu pe aproape
 Dintre-ai săi, ca 'ntr'ajutor
 El chemându-l, să-și îngroape
 Sfântul steag al lor!

Și el n'are, n'are-o mână,
 Că 'n bucăți l'ar destrămă
 Și cu mâinile 'n țărână
 Groapă iar săpă!

„I-ar săpa-o 'n stânci cu dinții,
 Și-ar muri apoi râzând!
 Iată, Doamne-al biruinții,
 Tu i-ai dat un gând:

„Steagul său, de lângă cruce
 Până'n poala de desupt
 Dând cu dinții să-l apuce,
 Rând pe rând l'a rupt!

„Și lăsând prăjina goală,
 Ocoli păduri și stânci
 Doborât de răni și boală
 Și târât pe brânci

„Printre străji și printre cete
 Ziua stând ascuns prin văi,
 Pân' a patra zi când dete
 De fărtați de-ai săi.

„N'avea graiu, de răni umplutul,
 Suflet, vai n'avea de de fel—

Dar un steag, pierdut crezutul,
Brâu în sân la el!"

Cald bătea 'n ferestre-amurgul
Nimeni n'a mai zis nimic,
Și plecat spre pat Habsburgul
Cătr' acest voinic,

Blând l'a sărutat pe frunte ;
Spre Români întors apoi :
„Vara pășunând pe munte
Turmele de oi,

„Și-adunați pe lângă masă
Iarna la ospăț și nunți,
Spuneți tuturor de-acasă
Celor de prin munți,

„Și le 'nseninați viața
Cu cuvânt înălțător,
Că pe-un soț de-al vostru 'n fața
Voastr' a tutor

„Sărutându-l Împăratul
L'a numit copil al său
Și c'am stat plângând pe patul
„Bietului flăcău!..."

R A P O R T

(Luarea Criviței la 30 August 1877).

L a ceasul trei pornirăm iuți,
Dar ne-am întors în văi bătute.

Din nou am dat asalt erou,
Dar ne-am întors bătute din nou.

De-al treilea rind deschis-am drum,
Dar n'am bătut-o nici acum.

Ne-am dus de-a patra oar'apoi
Și-acum răsbim și-i batem noi.

Ne-ar și fi fost rușine-amar
De ne-am fi dus și-acu 'n zădar.

SPADA ȘI CREDINȚA

Ce furtuni n'au mai pornit
Pofta răilor și ura
Ca să pieri tu neam iubit!
Dar de toți ne-a mântuit
Spada noastră și scriptura.

Sfântul steag ne-a fost altar
Și supt el săriam grămadă
Să ne batem la hotar.
Ghioagă dă orice stejar,
Orice coasă dă o spadă.

Iar când brațul ne cădeà
Uneori fără putere,
Nici atunci nu ne scădeà
Inima, c'aveam în ea
Scris Hristos ca mângâiere.

Ce de ură s'a pornit
Căutând a ta pierzare!
Dar ai stat și-ai biruit,
Căci prin spadă-ți a grăit
Domnul cel ce'n veci e tare.

DRAPELUL

Sfânta cruce scrisă fie
Pe-al Românilor drapel:
Dela ea s'avem tărie
Când ne batem pentru el.

Iar sub cruce-al țării nume
Ca, scăpată de ocări,
Dumnezeu s'o facă 'n lume
Cea mai tare dintre țări.

Căți am fost părtași ocării
Când dușmanul ne 'nfruntă,
Sus voinici! Tu Rege-al-țării,
Și noi toți pe urma Ta.

Sub drapel să se unească
Toți câți neamul și-l iubesc
Ura! Legea românească,
Și pământul românesc!

PODUL LUI TRAIAN

Colo surele ruine
Către Dunăre privesc
Cum tot vine apa, vine —
Martori vremilor, trecute
Cât sunt astăzi de tăcute,
Numai inimii-i vorbesc.

Eu mă uit pe apa sură
Încrețit' abia de vânt;
Apa lângă mal murmură.
Trec și vremile 'nainte,
Trec și-aducerile-aminte
Cum trec toate pe pământ.

Au perit acele glorii,
Și-alte-asemeni nu se nasc —
Ah, dar iată luptătorii

Scutul lor cum îl aruncă,
Sapă, cum le-a dat poruncă
Meșterul dela Damasc.

Grinzile de grinzi se leagă
Peste munții de granit,
Lespezi peste bârne 'ncheagă
Viaduct pe bolți enorme
Și-uriașele lui forme
Par'c'ajung până 'n zenit.

Și din câte-avea ținuturi
Roma 'n stăpânirea sa,
Luți oșteni ascunși sub scuturi
Vin ca apa răvărsată
Cum potopul tău odată
Iahve, peste lumi vărsă.

Podul își indoaie fierul
Sub atâți legionari,
Tubele 'nspăimântă cerul!
Istre-acum te bați în spume!
Mulți văzuși tu tari în lume,
Inșă nu pe cei mai tari!

Cine va mai stă 'mpotriva
Leului roman de-acum?

Care fulger stăvili-va
Goana răsbunării sale?
Ai voinici tu, Decebale,
Să oprești furtuna 'n drum?

Ori ai tăi sunt cei ce 'n gloate
Ies din codrii 'ntunecați?
De pe câte riuri toate,
Vin la moarte ca la nuntă
Cu topoare 'n mâni, și 'nfruntă
Șapte rînduri de 'mpărați!...

Ah! visez. Eu la ruine
Și la Dunăre privesc,
Cum tot vine apa, vine.
Ele stau ruine mute
Martori vremilor trecute,
Numai inimii-î vorbesc.

PAȘA HASSAN

Pe Vodă-l zărește călare trecând
Prin șiruri, cu fulgeru-'n mână.
In lături s'asvârle mulțimea păgână,
Căci Vodă o 'mparte, cărare făcând,
Și 'n urmă-i se 'ndeasă, cu vuet curgând,
Oștirea română.

Cu tropote roibii de spaimă pe mal
Rup frânele 'n sbucium și saltă ;
Turcimea 'nvrăjbită se rupe de-olaltă
Și cade 'n mocirlă, un val după val,
Iar fulgerul Sinan isbit de pe cal
Se 'nchină prin baltă.

Și-i dârdie dinții și-i galben-perit !
Dar Alah din ceruri e mare !
Și-Alah îi scurtează grozava-i cărare
Căci pașa-i de taberi aproape sosit !
Spahiii din corturi se ȋndeașă grăbit,
Să-i dee scăpare.

i 'n ceasul acela Hassan a jurat
Să zacă de spaimă o lună,
Văzut-au și Beii că fuga e bună
Și bietului pașă dreptate i-au dat,
Căci Vodă Ghiaurul în toți a băgat
O groază nebună.

SUS INIMA

A vem o mândră țară —
Prin timpuri de jale-amară
Strămoșii se luptară
S'o scape de stăpâni.
Azi singuri noi, Rămânii
Suntem în ea stăpânii,
Sus inima, Români!

O lege-avem străbună —
Prin veacuri de furtună
Ea n'a putut s'apună
Strivită de păgâni.
Ne-a fost Cel-Sfânt tărie
Și'n veci o să ne fie :
Sus inima, Români!

In țara românească
De-apururi să trăiască
Credința strămoșească
Și graiul de bătrâni.
Spre Domnul țării gândul
De-apururi noi avându-l,
Sus inima, Români!

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Cântec	3
Imnul studenților	4
Cântec ostășesc	6
Dorobanțul	8
Cântec Românesc	10
Dunărea și Oltul	13
Pentru libertate	16
Cântecul cel vechiu al Oltului	19
Scut și armă	21
Oltenii lui Tudor	23
Sărindar	26
Zece Maiu	29
Pe drumul Plevnei	32
Mortul dela Putna	36
Stema țării	40
Fragment epic	42
Pe dealul Plevnei	47
Oștirile lui Alah	49
Graiul neamului	53
De profundis	55
Carol Robert	57

	<u>Pag.</u>
Golia ticălosul	61
La Smârdan	64
Cântec	68
Cântecul redutei	71
Cântec pentru școală	74
Povestea căprarului	76
Coloana de atac	79
O scrisoare dela Muslim-Selo	86
În spital	90
Raport	95
Spadă și credință	96
Drapelul	98
Podul lui Traian	100
Pașa Hassan	103
Sus inima	107

DE ACELAȘ:

Balade și Idile (Ed. IV)	Lei 3,—
Fire de tort (Ed. III)	» 2,50
Ziarul unui Pierde-vară	» 2,—
Povestea unei Coroane de oțel	» 1,50
Războiul nostru pentru neatarnare	» 0,95
Aeneis	» 2,50
Sacotala	» 5,—
Antologie sanscrită	» 0,30
Versuri și proză	» 0,60
Din Țara Basarabilor (Soc. «Steaua»).	» 0,15
Georgicele lui Virgil	» 0,30
Valuri alinate (tr. Carmen Sylva)	» 1,50

